

A Társaság

d'Ora műterem felvétele.

nagyapponyi gróf Apponyi Rudolfné.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai oxállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 2.

JOGI VIZSGÁKRA

(alvizsgákra, szigorlatokra államtudományi államvizsgákra), állam-
számviteli államvizsgára, felelősséggel előkészítünk urakat, hölgyeket
és vidékieket is. Vidékieknek speciális jegyzeteinket előre küldjük.
(Államszámvitelre: példatár, állami könyvek gyűjteménye.) Jegyzetkül-
csönzés. Díjtalan felvilágosítás. Szontágh Donáth jogi szeminárium,
Budapest, IV., Váci-u. 51. II. Személyes értekezés köznapokon d. u. 4-7-ig.

Biró Bianka fényképezési műterme.

Különlegesség: színes fotó-szárak.

Telefon: 95-18. Budapest, II., Margit-körút 1.

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztümök és alkalmi toalettek,
blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Robérta”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kegyő-utca 2.

COGNAC

KEGLEVICH
GRÓF KEGLEVICH ISTVÁN UTÓDAI BUDAFOK

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
VIII., Baross-utca
85.

A főváros első és legrégebb
csipkétisztító-, vegytisztító és
kelmefestőgyári intézete ala-
ooo pitva 1867. évben ooo

Telefon József 2-37.
Fiókok: II., Fő-utca
27., IV., Eskü-ut 6,
Kecskeméti-utca 14,
VI., Andrassy-ut 16,
VI., Teréz-körút 39,
V., Harmincad-u. 4,
VIII., József-körút 2.

RADÓ FÉNYKÉPEZŐ

gépek teljes felszereléssel,
az összes létező gyártmányok minden
modellje kiváló jó optikával. Friss lemezek, filmek,
prizmás vadász- és tábori távcsövek.

VADÁSZFEGYVER

garantált jó löképeséggel páros ejektoros

HAMMERLES garnitúrák

Radó A. és Tsa cégnél. Budapest, Egyetem-tér 5.
Telefon 105-82.

KISMAGYARI
NEMESSÉGIÜGYEK
KEMPELEN
BÉLA
BUDAPEST
VIII. JÓZSEF-KÖRÚT
TELEFON JÓZSEF 20-22
KAMARÁSI ÖSFÁK

PÉTERFFY ERZSÉBET OKLEVELES TÁNCMESTERNŐ
tánctermében új csoport tanítása veszi kezde-
tét, magánórák bármely időben.
Beiratás délután 3 órától fél 5-ig és este 6 órától 8 óráig.
Budapest, IV., Váci-utca 5.

LITTKÉ

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

IV évf.
18-ik szám.

Előfizetési árak: egy évre 28 kor., félévre 14 kor., negyedévre 7 kor. Egyes szám ára 60 fill.

Budapest,
1917. május 6.

A király mondta.

Májusra végre kisütött a nap és királyi pecsétes levelet is hozott a posta Laxenburg kertjéből. A levél Tisza Istvánnak volt címelve, de a magyar nemzetnek szólt, köszönet volt benne, hála és elismerés, a mely a fejedelmi szó erejével csendül milliók fülében.

Világmérkőzés sorsdöntő napjairól szólt a király, bámulatraméltó erő kifejtéséről és hazafias magatartásról, melyet a magyar nemzet tanusított. Hálás elismerésének kifejezéséül pedig népjóléti intézkedések sorozatát és a választójognak olyan kiterjesztését igéri, mely a magyar állam létérdekeinek tekintetbevételével, a jelen nagy időknek és a nép által hozott áldozatoknak megfelelő.

Olvasva IV. Károly bölcs szózatát, harmónikus megnyugvás fogja el lelkünket és sziklánál is erősebbnek érezzük a jövőbe vetett hitünket. A magyar nemzet erő kifejtésének mindenkor epiteton ornansa volt a »bámulatraméltó«, századok viharában az egész világ csodálta Árpád nemzetét, ha karddal kezében védte a honi földet. Hazafiassága nem erény, hanem vérében élő természet és hazafi lesz az utolsó magyar is, ha egyszer sirjába dől ez a nemzet. És arra is megtanított bennünket a történelem, hogy csak akkor boldog ez az ország, ha király és nemzet egymást megértve állnak egymás oldalán. Nagy és bölcs fejedelmei mindenkor egész szívüket adták ennek a nemzetnek és milliók szívét kapták cserébe érte.

A hála és elismerés egyfelől, az önfeláldozás a másik oldalról épp oly természetes, harmonikus megnyilatkozása a király és nemzet boldogságának, mint a milyen kézenfekvő valóság, hogy soha, amióta Buda áll, tisztább megértés, szentebb szövetség nem volt, mint Habsburgi IV. Károly és a «világmérkőzés» Magyarországa között. Ezt bizonyítani, erről bővebben beszélni a nagy háboru harmadik évfordulója körül épp annyi volna, mint azt emlegetni, hogy a föld forog, és hogy tél után tavasz következik.

A mi bennünket a laxenburgi kézirat kapcsán az újság ingerével érdekel: a korszellem szava, mely új idők új embereihez szól. E korszellem most született, mint a világháborut végigélő társadalom gondolkozásának fenséges kifejezője. Elérkezése erős, szenvedélyes, ellentmondást nem tűrő, amit magával hoz, hosszú nyár gyümölcse, mely éretten hull a mai nemzedék lába elé.

A gyümölcs a mienk, tehát most már csak attól függ minden, hogy okosan élvezzük. Nevezzük néven a gyermeket: a választójogot értjük, a mi most lefog-

lal minden civilpolitikát és magának követel minden érdeklődést. Itt ezen a helyen politizálásról nem lehet szó, de a korszellem a társadalmak lelkét is érinti és mi rezonánsai vagyunk az új idők szavának.

Népek háboruja ez, mely most dulja a világot és népek békéje lesz a megváltás, melynek eljöttét egyformán várják minden nemzetek. A felség a népjóléti intézkedések folytatásaként kívánja a választójog kiterjesztéséről szóló javaslatot s így ezt is természetszerűleg népjóléti tényezőnek kell elismernünk. A király mondta így és mi megértjük a királyi szót IV. Károly ajkáról. A harc tüzeiben megedződött a magyarság optimizmusa és ez a világnézet, ha valaha, most igazán ideális jövőt remél. Ideális ajándéknak tekintjük tehát e demokratikus reformot, nem várunk tőle mást, csak jót. Hisszük, hogy a magyar néplélek megért a régóta vajudó koreszmék befogadására és boldogan halad a demokrácia szélesebbre vágott mesgyéjén. E mesgyét kétfelől a nemzet létérdekei határolják, — ezt is a király mondta és a nemzetnek kell megértenie, hogy itt szent hagyományokról, ezeréves igazságokról van szó, a miknek törzsökös tölgyeit egy világháboru vihara sem döntheti le.

Vidd tulságba az Istent dicsérő éneket, pogány ordítás lesz belőle, hajtsd tul a jót és gonoszat cselekedtél... Vannak dolgok, amiket forrón szoktak feltálni, de az ember csak langyosan eszi. Az igazság is csak szűrve jó, mint a víz, szóval a mérséklet és óvatosság: bölcsesség és egy kis filozófiára akkor is szükség van, amikor vörös az égálja köröskörül.

Isten kegyelméből uralkodó IV. Károly király a férfikor kezdetén, nehéz időkben, annyi bölcsességről tett máris tanúságot, hogy kormánya alatt a nemzet nyugodt bizalommal nézhet jövője elé. A maga bölcsessége pedig — mondtuk már, hogy mi nem politizálunk? — nem kormányokban és államférfiakban gyökerezik. A kormányok jönnek és mennek, az államférfiakból nyugdíjasok lesznek, — egy nemzet bölcsessége a maga egészében él, lelkének virága, szívének imádsága, mely midőn áldást kér a jelenre, multak tanulságaiba és jövő századok kódébe lát. Az imádság arra való, hogy az imádkozót gyarlóságaival megismertesse és ki tagadhatná, hogy önmagunkat ismerni a legnagyobb bölcsesség.

A világ halad, — új eszmék érnek, régiek felőlődnek, de hol annyi szív onta vért, a Duna-Tisza közén, eszméket, világokat tul fog élni a magyar nemzet hitével, erejével és bölcsességével. A nemzet létérdeke mindig a legfőbb parancs, — a király mondta...

A jó néne. Glatz Oszkár festménye. A Képzőművészeti Társulat tavaszi tárlatán a 4000 koronás társulati díj nyertese.

Szeverin.

Irta Bónyi Adorján.

Regény.

Uj vendégek a „Kék galamb“-ban.

— Kezd unalmas lenni a tél, öregem. Még a héten Pestre kell költöznöm, hacsak nem akarom, hogy a vérem rövidesen aludttejjé változzék az ostoba nyugalomtól.

Az ablakot néha erősen megrázta a hideg téleesti szél, mintha meg akarna győződni, vajjon a fogadós gondosan elrekeszelte-e valamennyit? A sárgafényű petróleumlámpák álmosan szemlélődtek a boltozatos menyezet alatt; a műmárvány-kasszában egy sárgahaju tündér füzetes regényt olvasott, oly szorgalmasan, mintha a kevésszámú vendég ezért külön fizetne neki; a »Kék galamb« tulajdonosa félhalkan adta össze a napi kiadást és bevételt; egy sarokasztalnál ködmönös magyar ült a meleg és párolgó, fahéjas vörös bor előtt és minden kíváncsiság nélkül szemlélte a két urat, akik egy másik asztalnál diskuráltak.

— Igen, kedves Jenő barátom, — ismételte a barna férfi, mig karcsu, fehér keze szórakozottan játszott a talpas pohár metszett mélyedéseiben, — itt nem bírom ki tovább ezt az életet.

A Jenőnek nevezett vállat vont és töltött a barna üvegből, melyen a vignetta franciául jelezte a finom pálinka tartalmát.

— Hányszor hallottam ezt már tőled, Szeverin! — mondta csendesesen. Igen jó fiu vagy. Kár, hogy a pálinkát boros pohárból iszod és hogy állandóan Pestre készülsz. Hát nem jó itt?

Lassan ajkukhoz emelték a poharat, mintha bizony csak valamelyes áhitattal volna szabad a nemes italt általeresztelni a fogak közt. Azután hallgatlak, makacsul, állhatatosan, mert a sok szó könnyedén megronthatja a melengető hatást, amint a Cordial Medoc az ember bensőjével ölelkezik.

— Tudod, hogy dolgozni jöttem ide, Jenőkém. Februáriusra kész kell lenni a regénynek, amit tervbe vettem és amitől minden jót remélek. Ah, de mire jó minden szép szándék, ha az ember szive megbénul itt a folytonos egyformaságtól. Vissza kell mennem Pestre, hidd el nekem és...

E percben szokatlan zaj szakította félbe a beszélőt. Künn az utcán, a távolból száncsörgés csilingelt egyre közeledőn. Holott az órák már éjfélhez közeli időt mutattak és ily későn naponként aludni szokott a régi város, Menyháza. Szeverin ajkán elhalt a szó; Jenő is az utca felé fordította fejét; a sáfrányosfejű hölgy fölnezt az amerikai regényből; Puchman ur, a fogadós, abbahagyta a számlálást és a ködmönös magyar is kivette a rövid szívtart nehézbajusa alól.

Rövid várakozás; aztán egyszerre szokatlan meglepődés lett úrrá az arcokon. A lovak csengői, mik előbb távolról, majd egyre közelebből hangzottak, végül a közvetlen közelben csöndesedtek el; nyilvánvaló lett, hogy a halott éjből fölbukkanó szán a vendéglő ajtaja előtt állott meg.

A vén Puchman szempillantás alatt az ajtónál termett. Egy széles mozdulattal föltárta, majd meghajolt, mindezt úgy, mintha a mozdulatokat még abból a nem létező időből hozta volna emlékként magával, amikor udvarmester volt a pármái herceg udvarában.

Szeverin a barátja kezére fektette kezét és a szemében fölgyulladt egy titokzatos láng.

— Nem szoktam jósolni — szólott — de fogadni mernék, hogy érdekes vendégeket kapunk.

Az ajtón becsapott a hó; ideges rövid várakozás után, mely alatt még a lámpások is bénultan figyelni látszottak, végre megjelentek a kései vendégek a »Kék galamb« nagytermében.

Két hölgy volt és egy ur. Bundáikra kecses prémet borított a hosszú éjszakai utazás hava, vastag, finom prémet, melyet hasztalan igyekeztek lerázogatni magukról. Puchman ügyesen sürgött-forgott körülöttük, majd nehéz utazótáskákkal megjelent egy vadászruhás lakáj; kettejük segítségével csakhamar lekerültek a nehézköpenyek a vendégek átfázott testéről; egy idősebb hölgy, egy idősebb ur és egy magas fiatal lány elegáns alakja tűnt elő a sápadt világításban; Szeverin megigazította nyakkendőjét: a társaság a szomszéd asztalnál foglalt helyet.

Mindketten élénken és falusias kíváncsisággal vették szemügyre az idegeneket. Jenő ur egykedvűen nézegette őket; ellenben Szeverin különös, szürkekék szemét percekig egyfolytában pihentette az ismeretlen fiatal hölgy arcán.

— Esküszöm neked, Jenő — mondta később csöndesen — ily jó társaság szomszédságában régen ültünk. Nézd meg ennek a fiatal nőnek az arcát. Szőke haja van, valami nemes bronz színnel keverve, mintha megfakult régi aranyból volna öntve. Finom orra van, nemes metszésű, nem tulkiacsiny, ah, nem szeretem a kicsi orru nőket. A szája keskeny és vérpiros, olykor nyitva tartja, hiszed-e, hogy az ilyen szájjal lehet a legcsodálatosabban csókolni? Nézd meg a kezét, lehet-e ilyen halvány és nemes keze másnak, mint grófnőnek? Igen, és a szeme. Készakarva hagytam utoljára, egyszer már csaknem halálos bolondja lettem egy szőke nő sötét

szemének, Istenem, most újból talákoztam két ilyen sötét szemmel, mely szőke fűrtök alól tüzel álmódozva az ember arcára; vigyázz reám, Jenő, hogy ne nézzek tulsokat arrafelé.

Jenő odakoccintotta poharát a Szeverin telt poharához.

— Ez a sok beszéd, ugye, csak arra való volt, hogy elbeszélgesd ezt a poharat, — feddette enyhe szigorúsággal barátját.

Szeverin ivott, azután elfintorította az orrát.

— Tudod, ugye, hogy ezt a sötét spanyol italt elvitetjük az asztalról — mondta. — Önagsága a legszebb nő, akit az utolsó hónapok alatt láttam. Jelenlétében csak a legnemesebb francia borral tölthetjük meg poharainkat, tehát Puchman bácsi, kérem csak...

Az idegenek forró teát ittak és oly csöndesen beszélgettek, mintha a haldokló Petőfi az aranyráma mélyén rossz néven venné a hangos szót. A csöndet halk dörrenés rázta meg, amint Puchman ur a két ur asztalánál pezsgőt bontott és a lány sötét szemével érdeklődve pillantott Szeverinék felé.

— Isten hozta minálunk szép, ismeretlen, — morgott félhalkan Szeverin, amint a poharat szájához vitte és úgy tetszett neki, mintha a lány enyhén, bágyadtan elmosolyodott volna.

— Te meg vagy örülve, Szeverin, — szólott Jenő, — hiszen mióta ide bejöttek, még le nem vetted két percre a szemedet erről a sápadt hölgyről.

Szeverin megsimogatta a homlokát.

— Gondolod, hogy még meg tudnék örülni egy nőért? — kérdezte és összehuzta a szemeit. — Hiszen akkor még szép az élet és érdemes élni. Nézzük csak.

A sarok felé intett, ahol a cigánybanda félálomban szendergett és minden remény nélkül. Ámde Szeverin mozdulatára előtermettek perc alatt a hegedűk; a cimbalmos végigfuttatta bekötözött fejű pálcikáival a hurokat; a nagybőgő hirtelen talpra állt; Szeverin utasítása folytán valamely nagyon szép és nagyon régi magyar nóta áradt szét csöndesen a termén, mint egy kedves, enyhe, divatjamult parfümillat.

Szeverin ekkor azt mondta:

— Istenem, hát történt végre valami, ami után hónapok óta epekedem. Valaki véletlenül betért ebbe az ócska városba, ebbe az öreg fogadóba, gyönyörű szemei vannak, azt sem tudom, kicsoda, de egy grófnő kezével viszi a kanalat a szájához, gyakran idenéz, nagyszerű utazóruhába van öltözve és a tekintete olyan mély, mint a gordonka hangja, mikor egyedül zeng és én most nem is tudom, mit szeretnék legjobban, ott ülni mellette és elmondani neki, hogy ki vagyok és hogy egyedül szeretni érdemes, vagy pedig lassan elővenni a pisztolyt és ennek az ismeretlen szép kisasszonynak a szemeláttára elhallgattatni a szívem dobogását. Vagy pedig éjszaka lefeküdni a hóba az ablaka elé és addig

számolni a csillagokat, amíg bele nem fagy ez az ostoba lélek az emberbe, igen, vagy sietve elmenni innen, hogy soha többé ne láthassam a két szemét és élni tovább, mintha semmi sem történt volna.

— Aminthogy nem is történt semmi — vetette közbe Jenő.

— De még történhetik.

— Szeverin, az Istenért, csak semmi bolondság — tiltakozott Jenő.

Szeverin nem felelt. Elmélyedten nézett maga elé. Majd fölemelte a fejét és hangosan gondolkozott.

— Hol láttam már vajjon? Hol is talákoztam már vele, hol is? Bizonyos, hogy ismerősöm. Lehetséges, hogy csak álmaimban. Valamelyik éjszaka, amikor a szívemet vágyak fojtogatták és nagyon, nagyon éreztem ezen a világon való nagy egyedülvalóságomat. Esküszöm, sok esztendő mulott el, hogy nem éreztem szerelmet senki iránt. Gondolod, Jenő, hogy a szerelmem érkezését első pillanatban meg lehet érezni?

— Nem, Szeverin fiam. Én a szerelmet csak akkor éreztem, amikor már elmúlt.

— Igen, te mindentől elkéstél, édes barátom. De nem erről van szó. És nézd, már mennek.

Valóban, az idegenek megitták teájukat, fölálltak és Puchman kalauzolása mellett a folyosó felé távoztak. Szeverin pillantása makacsul kísérte őket az ajtóig; és nem hiába, a lány az ajtóban könnyedén megfordulva, bucsupillantást küldött Szeverin felé. Rövid, komoly és oly bágyadt pillantás volt, mint e nő egész lénye; Szeverin lehajtotta a fejét és összekulcsolta a két kezét.

— Ez az a pillanat, amikor az ember arra gondol, jó lenne minden összetörhető összetörni és jól összeveszni valakivel. Miután pedig veled, édes barátom, ez nem lehetséges, Puchman ur pedig poharai érdekében erősen tiltakoznék, tehát legjobb lesz talán, ha hazamegyünk.

Jenő beleegyezőleg bólintott. Erre előhívták Puchman urat. Előbb Szeverin az idegenek kiléte felől érdeklődött. A fogadós annyit tudott csak, hogy a férfiut bizonyos Fellegi Gáspárnak hívják, az egyik hölgy a felesége, a másik a leánya, Nóra és hogy Fellegi urnak mérhetetlen erdőségei vannak a nem messzi fekvő szász hegyekben és hogy rendkívül gazdag.

— Nóra — ismételte elmélázva Szeverin a lány nevét. — Szép név. Tehát édes Puchman bácsi, ez rendben volna. Most aztán számítsa össze ezt a pár üveget.

Puchman irt, számolt, szorított, összeadott és kivont, végül megmondta a végösszeget. Szeverin nyugodtan elővette a pénztárcáját, szorgalmasan átkutatta, kivette és visszajuttatta a benne lévő pár hatost, vállat vont és igen előkelően mondta:

— Természetesen, a számlát holnap fogjuk rendezni, ugye Jenő? Jelenleg csak kevés aprópénzt hoztam magammal, de az

Fiatal hős síremléke. Horvay János szoborműve. A Képzőművészeti Társulat tavaszi tárlatán a 3200 koronás Vaszary-díj nyertese.

közöttünk nem számít talán, Puchman bácsi? Különben örvendtem, hogy uri helyiségében ilyen kellemes órákat tölthettem el.

Előkelő mozdulattal bocsátotta el Puchman urat, aki morogva távozott. Szeverin ezt nem látszott észrevenni; magukra vették kabátjukat; Szeverin intett a cigányoknak:

— Nektek sem fog ártani a friss levegő.

A banda rosszkedvűen készülődött; de Jenőnek újból aggodalmai voltak:

— Miben töröd megint a fejedet?

Szeverin közönyösen gyujtott rá egy uj szivarra.

— Elsétálok ablaka alatt csak egyszer.

Künn az éjszaka derült éggel fogadta őket; már nem havazott; a csillagok hidegen szikráztak; Szeverin lassan megindult a friss hótakarón, mely nesztelenebb volt, mint a legdrágább perzsaszőnyeg. Jenő karjába öltötte karját, mögöttük a csendes éjben lágyan, halkan szólt a muzsika. Szeverin elmosolyodott, arra gondolt, hogy nincs annyi pénze, amennyiért egy új kalapot vásárolhatna magának és ime, muzsikával tér nyugovóra, mintha csak egy fejedelem lenne. Lassan ballagtak el a fogadó ablakai alatt; két ablak résein világosság szűrődött ki, Szeverin fürkészve nézte a világosságot, tovább mentek, végig a hosszú utcán, Jenő egy sarkon elvált. Szeverin utnak bocsátotta a cigányokat, cigarettát dugott a szájukba és pénzt ígért nekik, zsebredugott kézzel tértek haza. A kapuban megállott, visszanézett a távoli fogadóra. A halk világosság még áttetszett a messzeségen, Szeverin sóhajtott és becsapta maga után a kaput.

Dermesztő hideg fogadta a szobájában. Gyertyafény lobbant fel. Szeverin leült magányos ágya szélére és erősen szivta szivarját. Majd arra gondolt, van-e annyi pénze, amiből holnap megebédelhessen, de vállat vont és kibámult az ablakon. Vastag zuzmara fedte az üveget és Szeverin mitsem látott. Mutatóujjával lassan kaparni kezdte a szeszélyes jégvirágokat, kis idő múlva vette észre, hogy ujjai nyomán egy név formálódott ki az ablakon, női név, rövid, drága szép név: Nóra.

Levetette magát az ágyra és aludni próbált. Reggel későn ébredt. Az ablakok még mindig be voltak fagyva és csupán egy helyen tört át élesen és ragyogóan a szikrázó téli napfény. A betükön, miket tegnap melázva és fagyos kézzel rajzolt bele a dérmarta üvegbe. Tündöklő égett, világított és ragyogott a befagyott ablakon a friss és kedves név:

— Nóra!

(Folyt. köv.)

Csiktoplóczai Lázár István tüzér-tüzemester. A bronz vitézségi éremmel tüntették ki.

NÓTÁS KAPITÁNY.

— Márkus Andor kapitányomnak. —

*A kapitányom nótás kapitány
És kedvét, szívét dalokban kizengi,
Hol bús, hol víg és könnyes és esengő
És virtusokban nem győzi le senki!*

*A temetőnek lelke ránkborul,
Ha szárnyas bűját az alkonyba sirja,
Oly elhagyott, oly árva és merengő,
Mint kék mezőkön szunnyadó pacsirta.*

*A kapitányom nótás kapitány,
Dalos, borongós, imádság az ajka . . .
Valahol sir egy sápadt szerető,
Ha fáradt fejét az asztalra hajtja.*

*

*A piros élet halkán elsuhan
És rózsaszirmok kergetőznek hullva,
Oly fénytelen az est, oly uttalan . . .
A dalt, a kedvet ugyan hol tanulta?*

*A színt, a fényt, mely boldog-gondtalan
Az arc gerezdjét rózsapirba festi
S mig itt bolyongunk fáradt-hasztalan,
Az ifjuságát, amely nem ereszti?*

*

*A kapitányom nótás kapitány,
A dala zeng, ha ránkfakul az este,
Valahol fönt, hol ég a szerelem,
Egy lány szívéből a tüzet kileste.*

*A kapitányom nótás kapitány,
Zengő gyümölcs, amely szívében érik,
Valahol sir a gömöri tavasz
S lombok közül egy ablak kifehérlik.*

*A kapitányom nótás kapitány . . .
Óh édes tánc, óh dalba fűzött álom!
Valahol fönt, a véres temetőn
Dalos kedve már győzött a halálon.*

Déli harctér.

VIDOR MARCEL.

KÉSŐI SZERELEM.

— Egy versciklusból. —

*Te már az életút közepjét járod,
Én még az úton most indulok el.
Te már csak őröl egy halott világot,
Nekem még hinni és csalódní kell.*

*A te szíved már sokba belefáradt,
Amit indulva tán ma kezdek én.
Engem tavaszok, vágyak még tán várnak,
A te szíved csak emlékekben él.*

*S úgy szeretem az őszöd esztendőit,
Fájó emlékek könnyét, sóhaját
S mig megejtenek ábrándok és álmok,
A tavaszomban siró szemmel járok
S neked tépem, ha nyílik egy virág.*

Szigethy Ferenc.

Elmulás előtt.

Irta Tömörkény István.*

Ami a vékonyságot illeti, az még nem nagy baj, ha valaki vékony, mert hiszen nem is mindig vékony az, akit annak mondanak. Némelyik ember csak azért látszik olyan vékonynak, mert nagyon hosszú.

— Ha egy harmadával rövidebb volna, egészen rendes testállása lenne neki — mondják.

Mostanában ugyan már nem nagyon sűrűn adódnak elő szűk emberek. Fogynak, nem tudni, miért? Egyesek arra vetnek, hogy a nép nagyon hamar munkába fogja a gyermekét s ezért maradna most rövidebbre, mint ezeknek előtte. De hiszen azelőtt is korán munkába fogta, talán még korábban, mint most, mikor az iskolai törvény ezt a szokást mégis csak korlátok közé szorítja. Mások a pálinkát okolják, megint mások a korai dohányzást, romló lakásviszonyokat, hiányos és egészségtelen táplálkozást. Azon a tényen azonban nem változtat az egyik elmélet sem, hogy rövidülnek az emberek. Hivatalos irást erről aligha vezetnek, de amugy szemmel látható. Aki szűk ember régebben szolgált ki a katonaságot, emlékezhet arra, hogy mikor berukkolt a századhoz, nagyság szerint valami nyolcadik-kiencedik volt a legények között, ellenben szolgálatának harmadik esztendejében már ő volt a leghosszabb közöttük. Mert mindig apróbbak jöttek az eltávozott hosszúk után. Vagy hogy talán ennek is olyan szokása van, mint a kukoricának, hogy az egyik esztendőben magasabb szarát vet, a másikban alacsonyab?

Ugyan a kukoricánál is az alacsony száron néha több a cső, mint a magoson. Ha hosszúra nő a buza, megdől s fejét leteríti a földre. Ha szélvihar van, a bokorfa állja, ellenben a hosszú jegenye-akác eldől, mert nem bírja a gyökere a homokban tartani.

Az emberekben is van ez így. A kis emberre azt mondják, hogy ki se látszol a földből, te kis gömböc, te hasban vállas, te kutkolonc, te lábatlanság! A hosszúra azt mondják, mit akarsz, te nagy hoppász, tögyél vasalóvasat a zsebödbe, mert elfúj a szél, te emeltes gölya! S hozzáteszik:

— Kend különben már gazdag embör löhet, mert takarékosan él. Kend ha a szijgyártónál szijat vásárol, a fele is elég egyszeri viseletre.

A hosszú azt mondja erre:

— Csak beszéljen kend, kis tökmag. Hiszen amelyik kerítésön én átlépek, az alatt kend csak úgy tud átbujni, ha négykézláb lukat kapar magának, mint a kutya.

Ezek azonban csak mind tréfabeszédek, amik semmi vizet sem zavarnak, csak azért mondatnak, hogy az idő teljen. Ellenben más dolog az, mikor a hosszú emberre ránéznek a többiek s félig tréfásan, félig szánakozva mondják neki:

— Mivel élsz te, hé? Talán tengeri herkentyűvel? Vagy cukros levegővel, mint az urak?

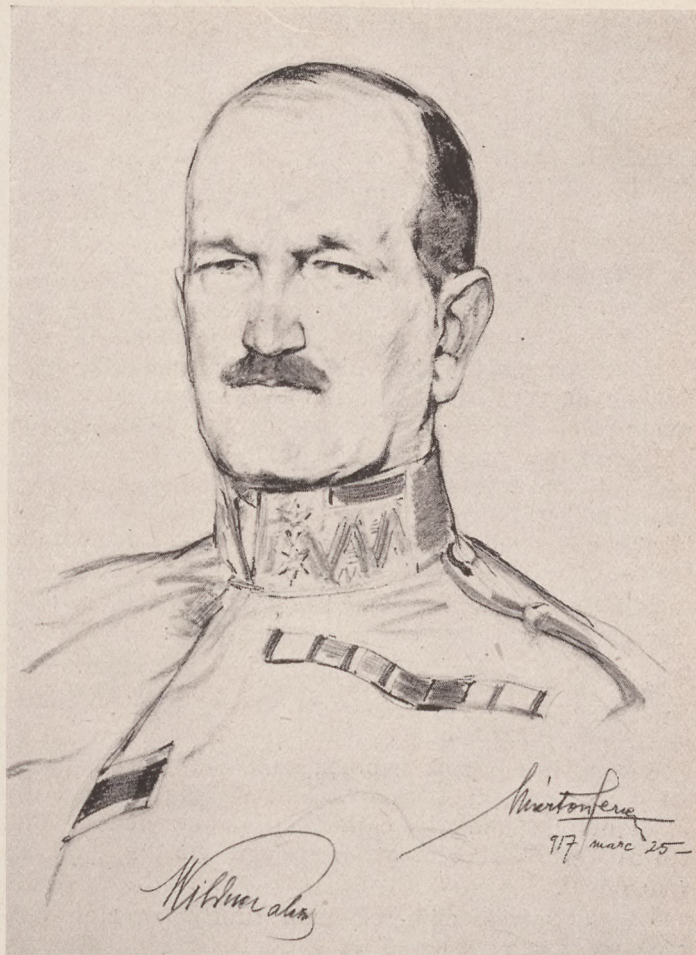
— Már miért? — kérdezi a hosszú.

— Hát már apránként a melled egészen odaszárad a hátadhoz.

A hosszú a fejét lehajtja. Hát ez az.

Az emberek is összenéznek. Hát ez az. Elérte a száraz betegség. Ami ellen nincs orvosság. Isszák ugyan ellene a petroleumos pálinkát, főzik róla a székifű virágát, a nyakat nagy és hosszú szalagokkal betekerik, a mellény alá a háton keresztbe asszonykendőt kötnek, mindez azonban nem sokat szokott érni.

* A korán elhunyt nagyszerű író utolsó kötetéből, mely *Egyszerű emberek* címmel most jelent meg a könyvpiac.

Kisujfalusi Wildner Károly alezredes, a 31-ik honvéd nehéz ágyús ezred parancsnoka, a III. oszt. vaskoronarend, a hadiékítményes katonai érdemkereszt, a német vaskereszt stb. tulajdonosa, aki az Uz-völgyi harcokban tünt ki. Márton Ferenc rajza.

A hosszú a fejét fölemeli. Kiegyenesedik, mint régente, mikor mint leghosszabb ember, a zászlót hordozta a regimentben. A Fánit. A regimenc-fánit... Ej... azonban nem megy ez már úgy, mint ezeknek előtte. A mell nem engedelmeskedik, mert szaggatások vannak benne, a nyak pedig megvékonyodott, szinte idegenül forog rajta a fej. A hosszú elkeseredetten mondja a bormérőnek, mert az ilyen esetek ott szoktak történni:

— Hozzék kend egy liter bort.

Azt mondja a korcsmáros:

— Miért?

Feleli a hosszú:

— Miért? Hát pénzért!

— Nono, — feleli amaz, miután ez a beszéd csak azért történt, hogy nevensenek is valami keveset.

Azt mondja egy kövéres, mosolygó képű alacsony, abban a biztató tudatban, hogy vele ez világi életben soha olyan nem történhet, mint a hosszúval történt:

— Jobb volna, ha tejet inna kend.

A hosszú megüti a kezével a levegőt.

— Ittam én már az is.

— De sokat így kend. De ne úgy, mint az urak, hogy incum-fáncum, meg mi fene. Hanem úgy igya kend, ahogy a tehénbül kigyün.

Egy ember két ujjával ráüt az asztalra:

— Ez úgy van.

Ez az ember ugyanis korán özvegyiségre jutott s nem feledhetvén sehogy sem az elhalt hitvest, nincsen

lelke ahhoz, hogy az asszonynak mását vigye a házhoz mostoha gyanánt. Ily módon náluk a tűzhelyen nem tulságosan füstösödnek be a bögrék, hanem van egy tehene, ad nyolc litert — már nem hogy egyszerre, hanem reggel négyet, meg este négyet. A tehénnek a mezőre való reggeli szolgálatba menetel előtt alatta reggelizik ez az ember a két kis családdal, meleg ilyenkor a tej tűz nélkül, úgy ahogy előadódik. Estére kelve hazajön a mezők illatos füvei közül a jó tehén s a szarvaival valahogy beférve a kiskapun és két szép szolid szemével a két kis családra nézven, azt mondja:

— Hozott már megint négy lityi ételmet a buböce.

Akkor megint csak aláállnak az apjukkal egyetemben bögrézni és ebben nincsen semmi sem, mert nyolc liter tej egy embernek és két kis családnak kenyérral egy napra elég, legföljebb a tehén, fejtevéen, olykor félszemmel hátratekint, hogy a testéből adott meleg ételnek a fölosztása a két kis család között a szociális szempontok megtartása mellett történik-e.

Ez az ember tehát, aki így él, ismételten most már három ujjal üt az asztalra, mondván:

— Sokat. Azután a tehénbül, ne a boltbul.

A hosszú nyújtja az üres üveget a bormérőnek, hogy még hozzon bele:

— Beszélhetnek kendék, amit akarnak. Nem segít én rajtam már más, csak a bor. Mindig bennem van az álom hidege, mintha csak mindig akkor keltem volna föl az ágyból. Hanem a bor melegít. Az jó. Azzal bírom én ki.

... Kintvaló emberek nem tudnak érvelni. Nincsen rá szavuk elegendő. A gondolatok oly változatosak, hogy sürűek, de a fej nem tud a kifejezésükre a nyelvnek munkát adni. Mérhetlen szókinccsük másfelé való irányban fejlődött, a lélekhez való szóláshoz azonban kevés a szavuk. A gondolatok járnak-kelnek az agyokban, de senki sem mondja ki, mert nem is tudná, hogy miként. Csak a gondolatokból leszűrődött igazság jut kifejezésre ilyképpen, mint a mosolygós alacsony szólja is:

— Hát tiz liter borba fogadok, hogy nem élsz egy esztendeig.

A hosszú, a pohárral a kezében, rábámul. Csillog a szeme, sovány arcára kiülnek a bortűz bazsarózsái és azt kiáltja:

— Hát nem tiz literbe, hanem fél akóba fogadok, hogy elélok még nem is egy, hanem két esztendeig.

Hát ez bizony nem egészen a vigalmi helyre való beszéd s úgy tetszik, mintha a nyitott ablak között a keresztyszélben lassan lovagolna hol erre, hol arra a Csonthalál, vigyorogván rozoga fogaival szokása szerint s a kaszájának éle oly kivert, hogy rendes ember ezt valóban még szénához sem használhatná.

Hideg fuvalmakat visz átál a keresztyszél a szobán.

De a hosszú azt mondja mérgesen:

— Hát én állom! Hát én mondom! Hát én fél akót töszök arra, hogy én élök még két esztendeig.

Egy csendes hallgató beleszól részvétteljes hangon:

— Ugy engedje az Isten...

Szomorúság van itt, hiába, szomorúság van. Mily jobb volna másról beszélni, mikor pedig látszik, hogy a hangjából is ugat a halál kutyája. Az emberek menének, — de nem mennek. Gondolkodásba esnek. Mitől vannak az ilyen betegségek? Mondják, hogy ez nem mástól van, hanem hogy hűtés. Ősszel éri az ilyen az embert, a kora harmaton, amidőn majdnem téli hideg van már, de még nincsen a télnek nekiöltözködve az ember. Mások azt mondják, hogy a szárazbetegség úgy öröklődik, mint az anyajegy. Ugyan most már azt is beszélük, hogy az volna a legnagyobb baj, hogy a tanyákon a pincét külön szokás építeni. Jóformán sehol sincsen pince a házak alatt s így az alulról való földi hidegségek minden mérgükkel a szobába nyomulnak. A gyenge gyereknek már kicsi korában kitekerik a nyakát, ezért van annyi szomorú kis sír a tanyai temetőben, — aki gyerek pedig megbirkózik velük, azért azon is csak otthagyják a kezük nyomát az egész életére. Bár azonban ki tudhatna ezek felől valami bizonyosat? A hosszú nyújtja a kezét a mosolygós alacsony felé:

— Hát gyáva legény kend, ha möghátrál. Kend ajánlotta a fogadást, hát én állom. Csapjon kend föl!

Amaz kényszeredetten nyújtja a tenyerét s megfogják egymás kezét.

— Hát jól van, — szól a mosolygós alacsony. Nem azért mondtam én azt, János, hogy mondjam, hanem csak úgy mondtam. Hogy ne bort igyál te a hordóbul, hanem tejet a tehénbül.

— Vagy pedig még jobb volna, ha számartejet, — véli egy ember, de azonnal észreveszi, hogy hiába-való tanácscsal szolgál, mondván: — azonban hiszen nincs is már számár.

Amínthogy igaz is. Idővel ez is kipusztul, mint a réti csikas, meg a tüzök.

A hosszú megint csak legyint a kezével. Hol ki egyenesedik, hol meggörbül, már a szerint, ahogy a köhögés fojtogatja.

— Ne féljenek kendtök, amíg engöm látnak. Élök én még három esztendeig is.

A résztvevő hang ismét mondja csendesen:

— Ugy engedje az isten... Mert az ő keziben van mindnyájunk sorsa.

*

Ez csakugyan így is van és nincs máskülönben. Ő szent felsége azonban már mit sem hallgathatott e fohászzkodásra, mert nincsen hatalom, amely meg ne hajoljon a halál előtt. Négy hét mulva a hosszú ember tanyájából a gyászoknak ruhájába öltözött asszony haladt ki, tolt a talicskán a fél akó bort a mosolygós alacsony tanyája felé. A halott becsülete így kívánta ezt, mert az életben tett fogadást nem váltja meg a halál, annak eleget kell tenni az elmulás után is.

Fél akó bor fél mázsa teher s a homok nehéz még a gyalogösvényen is. Az asszony sűrűn letette a talicskát s megállt mellette pihenni. Törölte kendőjével verejtékes homlokát s törölte a minduntalan sirásra álló szemeit. Szomorú sóhajtása sziklát repeszthetett volna, errefelé azonban nincsenek sziklák, csak a gyenge szellő jár a mezőn, amely alatt az elődök csontjai szerteszt nyugosznak. Fölfogta tehát újra az asszony a talicska szarvát: ő, mint becsületes élő, a halott becsületét tolt a maga előtt.

Pfeifer Ferdinánd-féle könyvkereskedésben

minden könyv kapható s minden folyóíratra elő lehet fizetni.

(Zeidler Testvérek)

Alapítási év 1841. Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 7. sz.

Dumba Konstanlinné, volt amerikai nagykövetünk felesége.

Zimmerauer műterem felv.

FUIT.

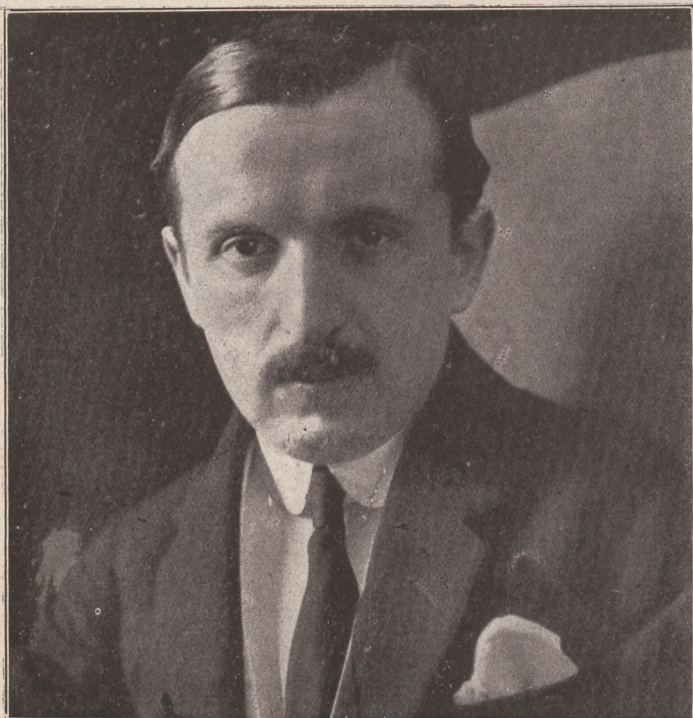
*Te is voltál virágos élet,
Szent lángolás, vad akarat . . .
Elmultál, — mint a pillanat.*

*Te is voltál szerelmes jajszó,
Te is voltál csók, féktelen!
Elmultál, — mint egy szerelem.*

*Te is voltál gyilkoló fegyver,
Kirántott kard, szép hősege . . .
Elmultál, — mint egy halk mese.*

*Te is voltál tavasz csodája,
Daloló esték mámora;
Elmultál, — mint minden csoda.*

ANDORFFY MÁRIA.

Vadász Miklós.

A Társaság

Cimképünkhöz. Mai számunk címlapját nagyapponyi gróf Apponyi Rudolfné arcképe díszíti. A fiatal grófné Apponyi Rudolf gróf, cs. és kir. kamarás, tartalékos huszárfőhadnagy, Öfelsége személye körüli miniszterium-beli segédtitkár felesége, született Holtz Franciska bárónő.

*

Uj regényünk. Hosszabb idő után új, eredeti magyar regény közlését kezdjük el mai számunkban. Bónyi Adorjánt nem kell bemutatnunk olvasóinknak. Több novelláját közölte már eddig is *A Társaság* s a fiatal író munkái mindenkor osztatlan tetszésben részesültek. Bónyi, ki időközben egy művével ezer koronás pályadíjat nyert, *Szeverin* című regényében talentumának újabb izmosodásáról tesz tanúságot. Érdekes mese, alakjainak finom jellemzése és pompás, zamatos nyelvezet ajánlják ezt a regényt, mellyel, hisszük, igaz élvezetet szerzünk olvasóinknak.

*

Négy művész. Csillagok hulltak e héten a trón magasságából: magyar művészek mellé hulltak dicsőséges diszül. A király a magyar képzőművészet négy kiválóságát ékesítette hadiékítményes rendjellel háborus művészi működéseikért és a magyar társadalom örvendező üdvözlése kísérte az igazi érdemek méltó jutalmazását. *Ligeti Miklós* nem ma lett a magyar szobrászat egyik büszkesége, igaz tehetségét, páratlan tudását, alkotásainak egész sora hirdeti. A képmás az ő nagy erőssége; az emberi arcban, alakban az emberek belső életének és egész lényének bámulatos megjelenítése. Soha semmi tétovázás nincs benne, amit ad, egészen és készen adja. Biztos a beállításban és biztos a kiteremtésben, az emberi arcnak éleszemű megligyelője, anyagának a márványnak és a bronznak feltétlen ismerője és ura. *Vadász Miklós* a rajz egyik legnagyobb magyar mestere, aki tüneményes gyorsasággal jutott föl

a közönség népszerűségébe és a kritika hódolatába. A vonal páratlan erejű és szikrázó szellemességű művésze ő, a lényeges kiemelésének, a fontos megrajzolásának, a jellemző megörökítésének, azaz a művészi sűrítő összefoglalásnak az egész világ elő művészetében egyik leg-tökéletesebb rajzolója, aki egy pár fekete vonással életet, jellemet, sőt szint tud lehelni a papírra, amelyen hatalmas és zordon erejű, máskor meg könnyed, vidám és játékos, mint a franciák. *Mednyánszky László*, az emberi borongás titokzatos hatalmu festője, a magyar tájak lelkének ecsettel és színnel éneklő költője, aki népünk titáni harcának megörökítésére öszülő fejjel, örökifju szívvvel ment a seregekkel. Alkonyodó korában is a legfinomabbak és legerősebbek közül való. Mint harctéri festő nemcsak a művészetével, hanem nagy személyes bátorságával is újabb megbecsülést szerzett mindig legnemesebb fényvel ragyogó nevének. *Maróti Géza*, kemény, magasratörő tehetség, akit egész pályáján nemes törekvések és büszke célok vezettek. Az építés mindent magában foglaló nagy művészetének egyik legérdemesebb magyar mestere, mint szobrász mögött a sikerek hosszú sorozata áll már. A négy kiváló magyar művész kitüntetésénél mi is örömmel állunk az üdvözlők sorába és egész szívünkkel köszöntjük őket.

*

A Szikra-ház délutánja. Fél Budapest ott szorongott hétfőn a *jános* *Engel Gyulák* gyönyörű palotájában az előretolt idő s a megszorított záróra korlátai közt, nappali világításban, fényes délután, de téli estélyek örömeire emlékeztető jókedvvel és ragyogással. A *Szikra-ház* anya- és csecsemővédő-otthon javára adott hajlékot a háziasszony a *gróf Teleki Sándorné* jólékony délutánjának, viszont a grófnő az érdem, hogy páratlan agilitásával és ötletességével megszokott és megkopott kötöttségből új tavaszi ruhába öltöztette a jótékony alkalmat. Jegyet kellett váltani s mégis mindnyájan vendégek voltunk, mert amit a háziasszony adott, arról nem tudott *Szikra grófné*. Így aztán csak a publikum járt jól s teljes meglepedettségét, úgy hisszük, méltóan fejezte ki a tizezer korona tiszta jövedelemben.

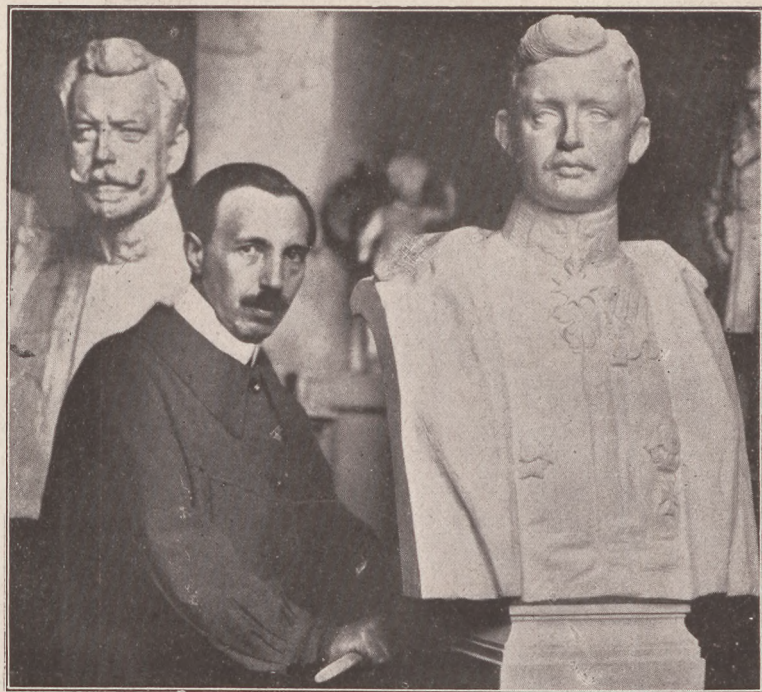
A délután műsorát *Teleki Sándor gróf* nyitotta meg. Néhány komoly szárnyalású mondatban körvonalazta a «Szikra-ház» célját, az érte és benne folytatott akció eddigi és várható eredményeit. Utána *Hubay Jenő* csodálatosan zengő hegedűjátékát élveztük, majd maga a rendező grófné: *Szikra* olvasta fel két mély érzésű és finom hangulatu költeményét. Hálás taps és

Maróti Géza.

sok virág köszöntötte. *Keömley Bianka* nemesen csengő énekhangja különösen az előadott *Tarnay*-dalokkal hatott s a közönség élt az alkalommal, hogy a kiváló dalszerzőt, ki egyuttal a művész és Hubay zongorakisérője is volt, melegen ünnepelje. Nekünk is kiváltságos öröm, hogy külön kiemeljük azt az előkelő bőkezűséget, mellyel *Tarnay Alajos* fölényes művészi készsége mindenkor a jótékonyság szolgálatára áll s hisszük, hogy az elmúlt tél Tarnay-eseményeinek összefoglaló méltatására rövidesen visszatérhetünk még. Az énekszám után valóságos premiér-hangulatban, egyre megújuló derűtség s tetszés kíséretében került színre *Karinthy Frigyes* külön ez alkalomra irt pompás humoru tragikomédiája: «*A Génusz.*» A csupa-ötlet, könnyedén vidám s mégis rendkívül mély alapgondolatu egyfelvonásos szerzőjét főként *Góth Sándor* és *Góthné Kertész Ella* ragyogó előadó-művészete segítette a siker nyergébe. A többi szereplő: *Boross, Sajó, Z. Molnár, Varsa, Békeffy, Szalai, Percel* elismert és népszerű művészetüknek ugyancsak legjavát adták.

A Karinthy-szindarabban egy nyomorgó feltaláló titokzatos karos-széket csempész az államtitkár szobájába s aki a székbe beleül: őszinte lesz s titkos gondolatait öntudatlanul elárulja. A Szikra-délután közönségének nem is kellett ilyen karosszékekben ülnie ahhoz, hogy őszintén ünnepelje *Teleki Sándorné grófnét*, akinek szervező és rendező érdemeit nem lehet eléggé méltatnunk. Előadás után *jánosi Engel Gyuláné* gazdag buffet-vel lepte meg a közönséget. Megjelentek többek közt: Gróf Karácsonyi Jenő és neje, gróf Apponyi Sándorné, báró Ghillány Imréné, Berzeviczy Albertné, Sándor Jánosné, báró Jósika Samuné, gróf Haller Györgyné, gróf Mikes Arminné és leánya Tima grófné, gróf Teleki Gézáné, gróf Teleki Tibor és neje, báró Vojnits Sándorné, Cebrián Mária grófnő és leánya, báró Bessenyeyné, báró Korányi Sándorné, báró Dániel Ernőné, báró Gutmann Vilmosné, báró Gutmann Arthurné, Beck Zsuzsa bárónő, Ottlyk Ivánné, Bárczy Istvánné és leánya, báró Taxis Emilné, Basch Gyuláné, Marcovici Jenőné, Kollerich Gyuláné, báró Herzog Mórné, Csillag Teréz, Szász Zsomborné, Wagner Ödön és leánya, özv. Neumann Arminné, özv. Sváb Sándorné, Ébner Béláné, Rickl Gyuláné, Eötvös Babi bárónő, Bálint Rezsőné, lovag Wahl Oszkárné, báró Wodianer Hugóné, báró Wodianer Arthurné, Halmi Arthurné és leánya, Lánczy Leoné, Pekár Imréné, Nemes Antal c. püspök, Giesswein Sándor, Pekár Gyula és neje, Krausz Pálné, Pajzs Gyuláné és leánya, Fodor Istvánné és leánya, Bernát Gézáné, Messkó Ábrissné, báró Hatvany Károly, Kern Aurél, Miklós Elemér, Lamotte Károly, Balla Ignác, Bárdos Arthur, Bárczy István és neje, Illés József

Ligeti Miklós király-szobrával.

és neje, a Szirmay baronessek, Steller Antalné stb. (e)

*

Csekonics Endre gróf királyi biztos és felesége szombat este vacsorát adott kecskeméti utcai palotájában. A vacsorán részt vettek:

Forgách János gróf és felesége, *Károlyi* Istvánné grófné, *Nákó* Sándorné grófné és leánya, *Lovassy* Ferencné és leánya, *Csekonics* Sándorné grófné, *Piret de Bihain* Jenő báró, *Csekonics* Pál gróf és *Csekonics* Gyula gróf.

*

A Park Club választmánya a múlt héten ülést tartott, amelyen harmincegy új tagot vettek föl.

*

Esküvő. Farkasfalvi *Farkas* Sándor, farkasfalvi *Farkas* Kálmán miniszteri tanácsos és kápolnay *Monaszterly* Emilia fia, e hó 10-én déli 12 órakor tartja esküvőjét a svábhegyi római katolikus templomban berethei *Marton* Gittával, berethei *Marton* Ödön miniszteri tanácsos és felesége belatini *Braun* Irma leányával.

*

A lóversenyeket látogató közönség figyelmébe ajánljuk, hogy a versenytéri belépőjegyeket — a jegypénztáraknál való nagy tolongás elkerülése, tehát saját kényelme érdekében — a versenyprogramokon megjelölt dohánytőzsdékben a versenynapok délelőttjén előre váltsa meg. Szintugy saját érdekében áll a közönségnek, hogy a beléptijegyeket láthatóan viselje, hogy ezáltal az ellenőrség felszólításait mellőzhesse.

*

Mednyánszky László báró.

Gróf Batthyány Gyula főhadnagy és **Wekerle Géza** hadnagy az 5. honvéd lovas hadosztály parancsnokságánál. Jelfy Gyula felv.

A Hangliban.

— Ób, hát Ön is itt issza, akarom mondani itt nem issza a délutáni kávéját, asszonyom?

— Amint látja... Ilyenkor májusban mindig a régi Pest kísért bennem!... Azok a kedves idők, amikor még gyerek voltam és a még kedvesebbek, amelyekről, ma az anyám beszél... Azt hiszem különben, hogy ha mi modern asszonyok fel tudtuk venni újra a krinolint és félek, fel fogjuk újra venni a puffos ujjakat is, miért ne folytassuk az anyánk divatját a kávézásban is. Az igaz, hogy ebből épp úgy hiányzik a régi idők szelleme: a kávé, a hab és a kuglóf, mint a mai biedermeier divatból a tisztos polgári munka és a családi otthon bensősége... Mi ujságot tud különben?

— Semmi különös... A héten megkezdődnek a budapesti versenyek, a lovacsák futni fognak, az emberek játszani fognak, a lovacsák nyernek, az emberek vesztenek... Az ideai Királydíjon ott lesz az egész arisztokrácia és egész Budapest... Külön mondom őket, minthogy sajnos, ma nem tartoznak tulságosan együvé... Ez lesz az első tiszteletdíj, amelyet Károly királytól kap majd a boldog, győztes futtató... A héten olvasta, megnyílt a hadirepülőgép kiállítás, amelyet Hadsegélyező Hivatal és a Magyar Aeró Szövetség rendezett **Kirchner Hermann** altábornagy és **Zichy Béla**, Rezső gróf vezetésével.

— Bizony, pár év előtt még mosolyogtunk, ha a magyar repülőkről, illetve gurulókról hallottunk, ma azonban a szívünkben meg kell követnünk a vakmerő és magukban álló magyar levegő-uttörőket.

— És meg kell csodálnunk a pilótáinkat és az iparunkat, akiknek és amelynek nagyszerű fejlődéséről tesz beszédes tanúságot ez a kiállítás. A megnyitáson ott volt **Szurmay Sándor** honvédelmi miniszter is és ő, aki mint dicsőséges magyar hadvezér legilletékesebb nyilatkozni, a legmelegebb elismerését nyilvánította. A megnyitás pompázatos volt, egész Budapest megjelent! A legszebb azonban ezen a héten május elseje volt, a munkásság ünnepe...

— Jól mondja: ünnep volt, de nem jól mondja, mert nemcsak a munkásság ünnepe volt, hanem az egész városé, mert május elsején egy nagy ünnep méltósága és derüje ömlött el egész Budapesten, ahol e napon egy mélységes áhitat fogott el mindenkit: a fölzsabadult áhitat a teremtő munka iránt... Mulatságos volt, hogy néhány balga burzsoá, milyen rémes képet festett magának előre e napról: a háromszáz percentes hadinyereségek urain végig borsózdott valami, a miről nem lehet tudni, a lelkiismeret-e, vagy a félelem!... A némelyektől rettegett láрма és tüntetés helyett azonban a munkásság néma harcban és gyönyörű csöndben ünnepelt.

— Annyi bizonyos, hogy ezzel a méltóságos ünnepel a munkásság erősebb politikai érzéket és finomabb diplomáciai tapintatot mutatott, mint némely pártvezér és a munkásság politikai jogainak többet használt az az egy szimbólikus óra másnap, mint száz lármás, ordító nap a képviselőházban!

— Mit hallott ezen a héten a múlt hét nagy szenzációjáról, a dunai szerencsétlenségről?

— Semmit!...

— És az utóbbi hónapokban, mit hallott a herceghalmi katasztrófáról? Ugye szintén semmit?... Hát lássa, ez a furcsa!... Nem kívánom a mai világesemények között sem a sajtótól, sem a közönségtől, hogy lázasan érdeklődjék hetekig az ilyen balesetek iránt, de a hatóságoktól megkivánnám ezt a lázas érdeklődést és annak nyomában a gyors új rendszabályokat... Azelőtt a szerencsétlenségekben legalább az az egy jó volt, hogy gyorsan kijavították a hibákat és pótolták a hiányokat. Ez is eső után köpönyeg volt ugyan, de most már, ugylátszik erről is le kell mondanunk. Vagy hallott arról, hogy a Dunagőzhajózási összes gőzöseit átvizsgálták volna a katasztrófa tapasztalatai alapján az életbiztonság szempontjából? Pedig a «Zrinyi»-hez hasonló öreg bárka még uszik néhány a Dunán és alig hiszem, hogy a szerencsétlenség óta csak egygyel több mentőcsónak, vagy egygyel több, vagy akár egy araszttal szélesebb lépcső lenne rajtuk, mint azelőtt... Micsoda könyvek vannak a kezében?...

— Verses kötetek...

— Hát még vannak férfiak, akik verseket olvasnak?... Azt hittem, hogy ez ma már csak nekünk asszonyoknak és lányoknak csökönyös szokásunk...

— Én Goethevel tartok asszonyom, ki azt mondta, hogy mindennap el kell olvasni egy szép verset. Ezek a kötetek, **Tóth Árpád**, **Sik Sándor**, **Nadányi Zoltán** verseskönyvei és a *Ma* verses anatólójája... Ezekről majd legközelebb beszélék Magának...

— Helyes, addig csak egyet mondjon meg, melyik vers a jó vers?

— Kérdezzen meg asszonyom egyszer egy iszákos embert, aki mellékesen szállósgazda is, hogy melyik a jó bor!... Az, amelyik izlik, asszonyom, tiszta és nincs hamisítva... — hó.

Alapítva 1862.

CUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kígyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-, nipp-, falí- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

A messze keresett hercegasszony.

Elindult egyszer egy lovag, messze földről indult el, hogy fölfedezze az örök, titkos Igazságokat, hogy küzdjön a jóért és a nemesért és hogy megtalálja a szive hercegnőjét, tul a zugó habokon.

Az anyja, aki okos asszony volt, nem marasztotta és a kislánynak, aki szerette, nem volt szabad sirni a bucsuzásnál.

— Mert látja, édes anyám — mondta a lovag — az én csillagszemű hercegasszonyom már vár rám és nekem mennem kell. A haja szőke, arany hullámokban ömlik fehér vállára és néha látom, amint integet felém rózsaszínű csipkés kendőjével és hiv, hiv . . . A nevét is tudom; úgy hangzik, mint mikor a gerlicék szerelemről turbékolnak. De csak holdvilágnál szabad kimondani, gyönyörű, ragyogó, holdvilágos neve van.

És mert az anya okosabb volt a többi sok szenvedő anyánál, nem mutatta szívének nagy bánatát, — megcsókolta a lovagot és elengedte. A tengerparttól a lány utánalobogtatta rózsaszínű csipkés kendőcskéjét, de a lovag már nem látta meg, mert ő is mint a sok, sok többi lovag, csak előre nézett, csak előre vágyott és elmulasztotta igazi, boldog pillanatait ennek a rövid, fájdalmas életnek.

Sok, sok hosszú ideig nem kaptak hírt felőle.

A lány és az anya együtt sétáltak a tengerparton és nézték a messze vidéket, a kékesszürke látóhatárt. Hajók indultak és hajók érkeztek, de az igazi csak egyre késett, nem jött. Az anya mosolyogva várta, de a lány sokat és keservesen sirt. Az anyának a haja sem lett fehérebb, az arca is olyan viruló maradt, mint régen.

— Nekem nem szabad megöregednem, — szokta mondani, — hogy a fiam ha visszajön, megismerjen. Nem szabad, nem szabad.

És mert nagyon akart és főképpen, mert nagyon szeretett, sikerült neki ifjunak maradni. Mert mindazok az anyák, akik a gyermekeiknek akarnak tetszeni, örökké szépek, üdék, fiatalok maradnak.

És egyszer aztán nagysokára visszajött a lovag is. Már nem volt olyan merész, olyan biztos, mint amikor megszámlálhatatlan idők előtt a nagy útjára készült. A tekintete lágyabb lett, a hangja halkabb és a szive hercegnője, az aranyhaju, csillagszemű asszony nem volt vele. És amint ott állt fáradtan, napbarnított arccal, még sokkal jobban tetszett a leánynak, mint annakelőtte. És a lovag is megpillantotta a lányt. Ugy nézett rá, mintha először látná, pedig régen hányszor ültek együtt órákig egymás mellett, de azt a lovag már mind, mind elfelejtette, mert csak a lányoknak van megadva, hogy az ilyenekre emlékezzenek hosszú, hosszú időközön át. Mondom, a lovag megpillantotta a lányt.

— De hiszen maga az én hercegnőm, — mondta és megcsókolta a csillagszeműt. — És én magát olyan messze idegen országokban kerestem és sirt a

Éber Vilike.

Strelisky felv.

szivem az ő urnője után és most végre, végre megtalálta azt!

Az okos anya pedig mosolygott.

— Tudtam én azt, fiam, amikor elengedtelek, de jobb, hogy magadtól jöttél rá. Így legalább soha, soha nem fogsz a te hercegnődben kételkedni és nagy lesz a ti boldogságtok, fényesebb, mint az üstökös és mélyebb, mint a tenger.

A fiatalok összenéztek. Ők még nem voltak bölcsek és csak az idővesztéséget látták. Mennyi könny, mennyi vágy . . . És az anya tudta, tudta és mégsem segített!

— Óh anyám, — mondta a lovag — mért nem hívott vissza, mért hagyott elmenni, messze, messze földre, mért nem állt a hajó elé, amikor indult, volt szive, óh anyám, volt szive csak így elengedni, soha nem üzenni?

És ettől a pár szótól megöregedett az anya. A haja megőszült, az arca halvány lett, a szeme fénytelen. Botorkálva ment a jegyesek után . . .

báró Beck Zsuzsa.

A Dáma

női kalapsalon.

Budapest, IV., Váci-utca 11/b félemelet.

Telefon: 171—56.

báró Pongrácz Tasziló.

A fronton és a tartalékban.

Irta Lengyel Gyula.

I.

A városligeti fasor aszfaltján, kart-karba öltve, vidáman, nevetgélve siet egy szőke és egy barna leány. Apró hópihék keringenek körülük. A vékony hórétéggel borított gyalogjárón fekete nyomot hagy az apró cipő. A barna leány, Borsy Magda, hirtelen megáll. Csillogó fekete haja szabadult ki a hajtúk alól. A vasrács-hoz támaszkodva nézi egy fiatal ember Magdát. A szőke leányka, Keresztesy Jolánka, unszolja társát:

— Siessünk Magdi, nagyon idenéz az a fiatal-ember!

Magduska félrehuzza a száját s megvetéssel mondja:

— Fölmentett, — s apró fehér fogai közül, piros nyelve kivillan a báméskodó felé.

A Magdusék lakásán, a pamlag sarkába huzódva beszélget tovább a két leányka. A Magduska ölében egész

halom rózsaszínű tábori kártya hever. Magduska magyarul:

— Jolus te, hát hogy lehet egy civilt szeretni? A ki katonának nem kell, bizony nekem sem kell.

— Tudod Magdi, nekem nincsen olyan nagy igényem, — mondja szerényen Jolánka.

— No nekem van, Jolus! Tudod-e, hogy én benem egy Hindenburg veszett el?

— Még pedig alaposan, — hagyja helyben Jolánka.

— Csak semmi gunyolódás fiacskám! Látnád a levelezőlapjaimat. A füledig szaladna a szád a csodálkozástól.

— Azért, hogy egy kicsikét nagyobb a szám, mint a tied, ne csufolódjál, — neheztel Jolánka.

— Dehogyan csufolódom, dehogyan. De látod Joluska, te egy kicsit, hogy úgy fejezzem ki magamat, ügyetlen vagy. Ugy-e még most sincs vőlegényed?

— Nincs. Ki volna?

— Látod, nekem van, — kettő.

— Kettő? — kételkedik Jolánka.

Magduska bólint szép fekete hajkoronás fejével s hamisan villan a szeme, amint mondja:

— Hadnagyok.

— Édes Magdikám, taníts meg engemet is, — könyörög Jolánka.

Magduska összekapja ölében a levelezőlapokat. Fontoskodva elkezdi magyarázni Jolánkának:

— Idehallgass, kis csacsi. Taktikáztam. Legelőszőr is földeritettem Daróczy Pistát, azután Kovács Jóskát.

Fekete szemére nyomja a két újat Magduska s úgy folytatja tovább:

— Azután jött a pergőtűz s mind a két hadnagy ur — megadta magát.

— Nagyszerű! — ujjong től Jolánka. — Valóságos Hindenburg vagy. De mondd csak, mind ez olyan szépen simán ment, hogy úgy mondjam, — átkaroló mozdulat nélkül?

— Óh nem! Átkaroló mozdulat is volt, de ne gondold, hogy az én részemről. Pista és Jóska nagy igyekezettel karoltak volna át, de én hősiiesen elhárítottam — egyelőre.

— Egyelőre?

— Igen! Egyelőre. Mert látod, Jolus, mégis ha elvesz valamelyik, hiába Hindenburgozok, — csak meg kell adnom magamat nekem is.

— Minek a Pista, ha Jóskád van, vagy minek a Jóska, ha a Pista a tiéd? — kíváncsiskodik Jolánka.

— Nem értesz a modern hadviseléshez. Pista hadnagy ur fess, szép gyerek. Ő van most a szívem front-

Hungária Nagyszállója

Elsőrangú ház Budapesten.

Minden modern kényelem: fürdő, telefon, meleg és hideg vízvezeték.

Étterme az uri világ találkozója.

ján. De látod, most még az ilyen szép huszárgyereket is elfogják, vagy agyonlövik. — Isten őrizz! — Akkor aztán mehetek Kürthyhez, hogy rekviráljon nekem másik huszárt. Leshetném én azt még nagymama' koromban is... Igy kiadom a jelszót: Tartalék előre! s berukkol a frontomra a Jóska hadnagy ur. Most így kell cselekedni, mert látod — rólunk, fiatal leányokról nem gondoskodik senki. Rekvirálnak rezet, meszet, posztót, parkétot, babot, lencsét, csak nekünk nem hozzák el a szerencsét.

— Szegény Jóska! — szánakozik Jolánka.

— Miért szegény? — csattan föl Magduska. — Éppen olyan levelet írok én neki is, mint Pistának. Van abban annyi szerelem mindkettőben, hogy a kopasz ezredes haja is kinőne tőle, ha olvasná, de nem olvassa... Mindkettő a szive fölött hordja mindig.

— Hát aztán, mégis, ha... az átkaroló mozdulatra kerül a sor, akkor melyiket inkább? — érdeklődik Jolánka.

— Ki tudja a háboru végét, Jolus? Az a fő, hogy mindig legyen legalább egy hadnagy — a fronton és egy — tartalékban.

II.

Keményet csattan a fedezékben a Kovács Jóska hadnagy tiszti legényének összevágott bakancsa, amint jelentkezik Daróczy Pistánál:

— Kovács hadnagy ur tisztelteti a hadnagy urat, hogy otthonról kolbász és disznófőcsajt érkezett, tepertős pogácsával együtt. Egy bekötött üveg bort is kerítettünk, — melyet ugyan megdézsmáltak a pizkos trének, — amiért a parancsnokuk, Zabradeski oberleutnant hármat akkurátosan ki is köttetett közülök, hogy csak úgy lógott a nyelvük, — de azért maradt még nekünk is elég. Ha nem igen bántják a férgek az este a muszit és maradhatásuk lészen tőlük, tisztelje meg becses személyével a Magduska-lakot. Itt van pár kilóra a gödör mellett. Bicskánk van, de gyertyát hozzék a hadnagy ur, mert nálunk olyan a sötétség, mint Egyiptomban vót.

Kovács Pista elmosolyodik a legény beszédén. Rövid szóval felel:

— Ott leszek!

A fedezékből kifelé ballag a tiszti legény. Pista hadnagy utána kiált:

— Megállj csak! Hát tudod te, hogy milyen sötétség volt Egyiptomban?

A legény újból összecsapja a bokáját s kemény hangon mondja:

— Tudni éppen nem tudom, mert nem voltam ott jelenleg, de mégis érvényes sötétségnek kellett ott lenni, hogy beleirták még a bibliába is.

Hüttenberger Écus és vőlegénye
Kanyó Jenő honvédhuszárőrhadnagy.

Este a »Magduska«-lak gyalult deszka-asztala szinte roskadoz a sok hazai jótól. Egy sörös üvegbe szorított gyertya fénye világítja meg a Pista és Jóska hadnagy piros arcát. Előttük nem sokáig pihenhet a bor a nagy vesszőfonásos üvegben. A Jóska hadnagy legénye egymás után tölti tele a nagy vizes poharakat. A két hadnagy torka szaporán tünteti el a kolbász után a poharak nedvességét, mint a nyíri homok a nyári záporosót.

Letárgyalták már a háboru minden részletét, a Höfer jelentésétől a legujabb szakács-értesülésig, mikor a Jóska hadnagy elérzékenyülve nyult a Pista keze után:

— Édes cimborám, egy titkot akarok veled közölni.

Majd a legényéhez fordult.

— Tölts te, ne sajnáld!

— Sülyedjek el, úgy könnyül ez az üveg, hogy csuda, még megérem, hogy luftballon lesz belőle, — morog a legény.

— Mondjad, Jóska, ha titok, jó helyre teszed, én nem mondom el még a másvilágon se, — biztatja Jóska Pista.

— Cefetül szerelmes vagyok! — int a kezével Jóska.

— Akárcsak én! — szól közbe Pista.

— Eredj csak, te, — szól a legényére Jóska, — nézd meg fent van-e már az égen az esthajnali csillag! Be ne gyere addig, míg meg nem látod!

— Szeret? — kérdi Jóska Pista, amint a legény behuzta maga után az ajtót.

— Szeret?... Az nem beszéd!... Imád! — hengec Jóska.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

A legnagyobb kényelemmel berendezve.

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Bál után. Romek Árpád festménye. A Képzőművészi Társulat tavaszi tárlatán a Fészek művész-klub 1000 koronás díjának nyertese.

— Ugy van az enyém is, — mondja mellét ki-düllesztve Pista.

— Add át neki tiszteletteljes kézcsókomat.

— Várj, elolvasom egy levelét, — mondja Jóska s bluza zsebéből kihuz egy rózsaszínű levelet. Meghatva olvassa:

— Édes Jóskám! Amióta elment, azóta beborult fölöttem az ég. Éjjel-nappal mindig magára gondolok...

Pista hadnagy erősen figyel.

Jóska buzgón olvas tovább:

... Könyeimmel öntözöm a párnám. Átölelem és minden este megcsókolom, — az neked szól, édes egyetlen hadnagyom, aranyos szép katonám, Jóskám...

— Alávalóság! — ordít fölugorva az asztal mellől Pista.

Jóska meglepetve ereszti le az asztalra a levelet.

— Mi az, kérlek? Mi az? — kérdezi.

— Csunya játék! Elloptad a leveletem! Belőlem ne űzz gunyt, mert összeváglak! — kiabál Pista s lázasan kutat a zubbonya zsebében.

A Jóska legénye benyit az ajtón. Csendes, lap-pangó lépéssel az asztalhoz lopózik s lekupja az üveget. Meglóbálja s szomoruan suttozja:

— Már... te is jó lesz... puskaoptartónak.

Pista előhuz egy a Jóskaéhoz hasonló levelet. Két-szer is megtörli a szemét. Aztán hol a saját levelére, hol a Jóskaéra pillant. Egyszerre elkapja magát:

— Fölültünk cimborá. Neked is azt írta Borsy Magda, amit nekem. Látom, a tiéd is az ő írása.

Jóska csak néz, csak néz egy darabig, hol a maga, hol a Pista levelére. Mikor már semmi kétsége nincsen, nagyot üt az asztalra s fölkiált:

— Hát ha így van a dolog, miért nem küldte már inkább... nyomtatásban a leveleit.

Pista észreveszi a fal mellé huzódott legényet. Rákiált:

— Mit csinál odakint a csillag?

— Hadnagy ur kérem, nem tudom... Nem ismerem meg... Nem volt még vele találkozásom.

Pista és Jóska hadnagy összenevetnek. Jóska kiadja a parancsot a legénynek:

— Hozzál italt, te!

— Ser nincsen, a bor elfogyott, pedig bennem is igen békételenkedik a kolbász. A rumot eltávolították tegnap reggel a hadnagy urék. Hajszesz létezik még vagy két kupicával.

— Idd meg, ökör! — kiált mérgesen Jóska. — Bort kerits, ha a föld alul is! Tizenöt perc múlva itt légy, mert ha késel, kiköttetlek!

— Igenis, hadnagy ur! — felel a legény.

Pista és Jóska összemoszolyognak. S szép kaligrafikus írással írnak Borsy Magdának egy szerelmes levelet. Az egyik sort Pista, a másikat Jóska írja: csak a végére írják mindketten:

— Csókoljuk mi ketten, Pista hadnagy a frontról, Jóska hadnagy a tartalékból.

Még azután sokáig elbeszélget a két hadnagy, a Jóska legénye által szerzett nagy üveg bor mellett. Csak akkor mennek el aludni, mikor a Jóska legénye beszél az ajtón:

— Hadnagy ur! Virrad! Hadd temessem el a szerzett üveget... ha kerestetni találja, nálunk ne találja meg a nyomát se a regemencarc ur.

*

Magdus és Jolánka újra együtt beszélgetnek. Magduska szomorú. Panaszodik Jolánkának.

— Árulás történt! Áttörték a frontot. Pista és Jóska elveszett.

— Meghaltak szegények? — siránkozik Jolánka.

— Dehogy! Kutya bajuk azoknak. Csak én rám nézve veszték el!

— No, Hindenburg! Most mit csinálsz? — évődik Jolánka.

Magduska megrázza vastag, fekete hajkoronás fejét. Piros szájacskáját akaratosan összehuzza.

Délceg alakja szinte megnyulik, amint hadvezéri elhatározással mondja:

— Ismered Kéri Sándort? Hadnagy az is... Kiadom a jelszót: — Póttartalék — előre!

Nincsen szájviz

forgalomban, mely oly kitűnően egyesitené a száj és fogak tisztítását, ápolását, a légzőszervek és szájüreg fertőtlenítését, mint a legjobban bevált

Fodormentha-lysoform.

Nem maró, nem támadja meg a fogakat, üdítő, kellemes hatása; néhány csepp egy pohár vízben elegendő, hogy a kellemetlen szájbűzt azonnal megszüntesse és a fogakat megóvja.

A fodormentha-lysoform éppen úgy, mint békeidőben, elegendő mennyiségben készül és bármely drogériában, vagy gyógyszerárban kapható. Egy eredeti 100 gr.-os üveg ára K 2.50.

A lóversenyek jegyében.

A ragyogón beköszöntő májussal izgalmas napja virrad a magyar turf hiveire. Május ötödikén válik első ízben kis és nagy existenciák ezreinek zárandokhelyévé a budapesti lóversenytér zsendülő rétje.

Ma más jelentősége van ennek a tavaszi ünnepnek, mint volt a háboru tartamának előző éveiben. Hiába dülnek távol a határokon a legszörnyűbb vérfürdők, hiába nem látja tévedező szemünk a békés állapotba vezető kiutat, a szenvedésektől rabláncra fűzött emberi lélek mégis mintha a bánat rákényszerítette láncokat tépné, ujjongó májusi hittel, tavaszos reménységgel üdvözlünk mindent, ami a béke idők boldog napjaira emlékeztet. Még dül a háboru, de lelkünkben már megzendül a béke kikelete, a forrongásnak induló természet mindent uralma alá hajtó erejével.

Azt mondják, és talán úgy is van, hogy soha az asszonyok nem öltözködtek úgy, mint ezen a tavaszon. Sok oldalról megrovás és szemrehányás is illeti a nőket ezért a valóban lázas ruházatkodási vágyért, azt hangoztatván e vád, hogy a ruhákkal való törődés nem illik az idők komolyságához és az ország szigorú gazdasági helyzetéhez.

Lehet-e vádolni a tavaszi bokrot, ha kikeletkor friss rügyet hajt, vagy az ékestollu madarat, ha ilyenkor felölti ragyogó tavaszi köntösét? Az asszony finom idegzete érzi meg leginkább, hogy igenis, a háboru fagyos tele már elmulóban — még egy-két dermesztő szélroham — és kisüt Európa fölött a napsugár. Ki tudja azt, hogy sokaknak milyen lemondásokba és áldozatokba kerül, ám a természet legszebb virága, a nő, egytől-egyig méltó köntösben szeretné üdvözölni az igazi, nagy tavaszt.

Ez a kép rajzolódik majd eléink a lóversenyek tribünjein is. Nem fényüzési vágyból, de mintegy belső ösztönből indítatva friss, új ruhát ölt minden nő, akit csak ebben valamely komoly családi, vagy gazdasági ok nem akadályoz. Mozgósították a rendelkezésre álló régi és sok új háborus anyagot — s folyik a munka lázasan a szalonokban és műhelyekben.

Árvay János és Társa cég vezet ezekben a készülődésekben. Mint szorgos méhraj, dolgoznak a munkások és munkásnők és az ügyes kezek alól egymásután kerülnek elő az izlés és divatművészet remekei.

Domináló szín a *lila*, asszonyoké a *sötét*, leányoké a *világos heliotrop*. Sok a *szürke*, az *acélszín* és a *fehér*.

Uralmát azonban a *fekete és sötétkék puha taft* is megtartotta, mellé pedig kedveltségben méltón sorakoznak a *pasztellszínű omlós gabardiének*.

Szabásban nagyon divatos az egy darabban készülő *köpenyruha* és a lenge, könnyed *robe printemps*. Az aljak lent kissé összeesők, ráncos, felső részükön gyakori a panier-, vagy zsebszerű disz. Fent egy-egy lezser — gyakran egyszínben tartott, puha gallér, hosszú ujj és általában a tónus szoliditása jellemzi a ruhákat. Ime néhány példány Árvay szalonjából.

Fekete-alpakka kosztüm. Az aljon mindkét oldalon két-két mély hátránc. Ráállított zsebek zöld gomblyukakkal és paszpoal disszel. Kabáton ugyanez a disz.

Zöld és fekete bőrből kombinált bőr-öv és nagy puha fehér gallér, kötött anyagból.

Világos flannelruha, ugynevezett *smizetruha*. Egyszerű alj, bolerószerű derék, mely csukva is viselhető. A kivágásban puha túll smizett. Minden disz rajta a finom zsinörgombolás és a reve-reken kevés meggyzsin applikáció.

Tobszin taftruha. Nagy kapucinus gallér bojtjal. A manzsetta és a kapucni kiforduló belése gobelin-kék.

Különösen érdekes egy puha, *fekete tafota-ruha*. A disz rajta zöld színben tartott, virágos kreton, zöldben tartott áthimzéssel. Ugyanilyen színű, puha gallér.

Nagyon appart *délutáni ruha* kizárólag fiatal hölgyek részére egy úrikék és fehérkék-csikos selyemből kombinált toalett. A derékhoz hosszanti csikokkal feszül a csikos-selyem, csipőig. Onnan alul egyszínű a ruha, valamint a magas kezelők, a gallér és az öv is ilyen egyszínűek anyagból készültek.

Rendkívül izléses lila és halványszürke gabardien anyagból rendelt ruhák is készen várják már a májusi ébredést és kiviszik majd az első nagy futtatásra az izlést, a báj, keretül az asszonyi szépséghez.

A ligeti nagy tribün az első Király-díj óta valóságos tavaszi tárlata, színesen pompázó vernissage-a

a budapesti társaság toalett-kincstárának. Akkor millenium volt és béke, felhőtlen ég az ezeréves ország fölött, — ma világháboru van és a béke csak álom, mint ez az elkésett tavasz a májusi napsugárban.

De Budapest szép asszonyai szebbek, mint valaha, nevető szemük biztató sugarának jobban hiszünk, mint a napfénynek, — ők az eleven reménység arra, hogy az álomból valóság lesz és virághullat, bús tavasz után boldog, áldott termő nyár következik. Csak ragyogjanak, pompázzanak azok a toalettek! *Fabinyi Lili*.

Tavaszi toalett a májusi versenyekre. Készült Árvay János és Társa cs és kir. udvari szállítók műtermében.

Lóusztatás az Aldunán.

„Az irodalom Erdélyért“ bizottság 1917. április 19-én megtartott könyvsorsolásán a következő számú sorsjegyek nyertek:

9	210	363	527	702	827	991	1325	1614	1896	2175	2516	2776
10	212	371	539	705	828	992	1327	1617	1902	2186	2517	2779
11	216	372	546	707	832	998	1328	1619	1914	2208	2519	2782
13	218	378	552	709	834	999	1338	1622	1921	2224	2521	2784
16	222	379	553	711	841	1002	1339	1624	1929	2233	2522	2786
21	224	383	554	720	867	1013	1353	1640	1936	2247	2531	2799
22	228	384	566	721	871	1018	1358	1643	1939	2249	2535	2805
23	333	385	575	733	877	1031	1376	1680	1942	2251	2542	2813
26	241	389	578	734	879	1037	1387	1681	1949	2286	2544	2819
29	242	392	580	748	881	1043	1397	1685	1952	2295	2551	2823
31	243	394	601	750	885	1048	1398	1686	1966	2300	2554	2826
32	247	395	617	752	887	1050	1409	1690	1983	2310	2563	2830
36	255	398	619	757	891	1056	1431	1694	1985	2314	2568	2835
37	258	400	620	762	896	1079	1433	1706	1991	2319	2576	2840
39	259	418	623	765	903	1080	1435	1724	1993	2323	2614	2842
43	274	423	628	780	911	1129	1436	1732	1994	2325	2615	2850
44	277	325	629	782	917	1133	1467	1733	2002	2344	2629	2864
53	281	433	634	784	928	1138	1483	1752	2006	2354	2641	2878
54	285	436	635	786	932	1160	1493	1767	2021	2356	2654	2890
65	287	449	638	789	934	1191	1500	1772	2033	2381	2666	2891
66	288	454	639	791	936	1194	1502	1788	2034	2399	2673	2907
86	290	455	642	796	938	1216	1503	1800	2037	2406	2676	2954
92	293	458	648	800	939	1219	1508	1805	2038	2417	2682	2961
99	299	462	649	802	942	1221	1511	1814	2065	2419	2685	2966
109	301	464	650	807	943	1223	1512	1817	2066	2425	2689	2968
138	322	469	653	808	945	1228	1514	1833	2076	2430	2694	2978
144	324	474	659	814	949	1229	1529	1850	2080	2435	2695	2989
154	327	477	661	815	958	1252	1549	1871	2083	2440	2708	2998
159	337	483	662	817	959	1287	1558	1875	2111	2457	2713	
164	338	485	676	818	966	1288	1559	1880	2132	2468	2727	
172	340	492	677	819	972	1295	1576	1883	2139	2471	2731	
174	346	509	696	823	975	1306	1601	1888	2143	2472	2741	
189	354	512	698	824	981	1308	1602	1891	2148	2484	2752	
193	360	520	699	826	982	1324	1612	1893	2157	2512	2764	

A nyereménytárgyak folyó évi május hó 25-ikéig a Franklin-Társulatnál (Egyetem-u. 4) vehetők át. Itt említjük meg, hogy a sorsjáték 10.000 koronán felüli összeget jövedelmezett az erdélyi károsultak javára.

Modern Színpad

IV., Koronaherceg-utca 6. szám. Telefon 93—16.

Ma és a következő napokon új műsor:

Vegyen feleségül! Operett. Irták: Flers, Caillavet és Claude Terrasse. Játsszák: Medgyaszay Vilma, Vendrey, Boross, Sajó. — **Megcsal?** Játék. Irták: Benda Jenő. Játsszák: Mészáros Giza, Bánóczi. — **Forgalmi zavar.** Zenés blüett. Irták: Gábor Andor, a zenét: Nádor Mihály. Játsszák: Kökény Ilona, Boross, Sajó, Gellért. — **Régi vicc.** Tréfa. Irták: Harsányi Zsolt. Játsszák: Rózsahegyi Kálmán, Uray, Varsa. — **Uj Gábor-**, Harsányi-, Békefi-tréfák. — Dr. Szirmai Albert új dalai.

Brachfeld F.

Ő csász. és apost. kir. felsége kamarai szállítója.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint.

Női és férfi kész felöltők.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Különlegessége: Tábori selyemingek.

A Wiener Bankverein f. év április hó 18-án tartotta évi rendes közgyűlését, melyen az igazgatóság jelentését egyhangulag tudomásul vették és úgy az igazgatóságnak, mint a felügyelő-bizottságnak a felmentést megadták.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

A Társaság új telefonszáma: József 25—11.

Szivhangok. Erőltetett cím és erőltetett sorok, a mi főképp a formának árt. Egyszerűbb hangokat kérünk. — **A bronzváza.** Sokszor megírt téma tulinom köntösben. Becsülje meg a tollát eredetibb ötletekkel. — **L'art pour l'art.** A novellának egy kis simítással sorát ejtjük, de türelmet kérünk, mert el vagyunk halmozva kézzel. — **A bosszu.** Nagyon banális és megírva sincs jól. Nem közölhető. — **Tanárjelölt.** Sajnáljuk, de nincs módunkban megtenni. — **A hadnagy. Tábori posta 415.** Ez nein vált be. Érdekesebbet kérünk. — **K. I. Szilágybagos.** Gyöngye, reprodukálásra alkalmatlan fotográfia. — **P. M. Chrysanthém.** Köszönjük a figyelmet, de a beküldött két verset nem közölhetjük.

Felelős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN

Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.
Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05.

Hajókirándulások.

A Magyar Királyi Folyam- és Tengerhajózási Részvénytársaság modern, nagy természetesin kellemes kirándulások tehetők:

Budapest gyönyörű hegyvidékére, a történelmi emlékekben bővelkedő Visegrádra és környékére. E vonalon a nyári hónapokban naponként négy hajó közlekedik

A gőzösökön kitűnő konyha van.

Részletes menetrend a vasuti menetrend-könyvekben.

»A Duna« című hajózási kalauzt a társaság igazgatósága (Budapest, V., Mária Valéria-utca 11.) kívánatra díjmentesen megküldi.

Rosenstingl

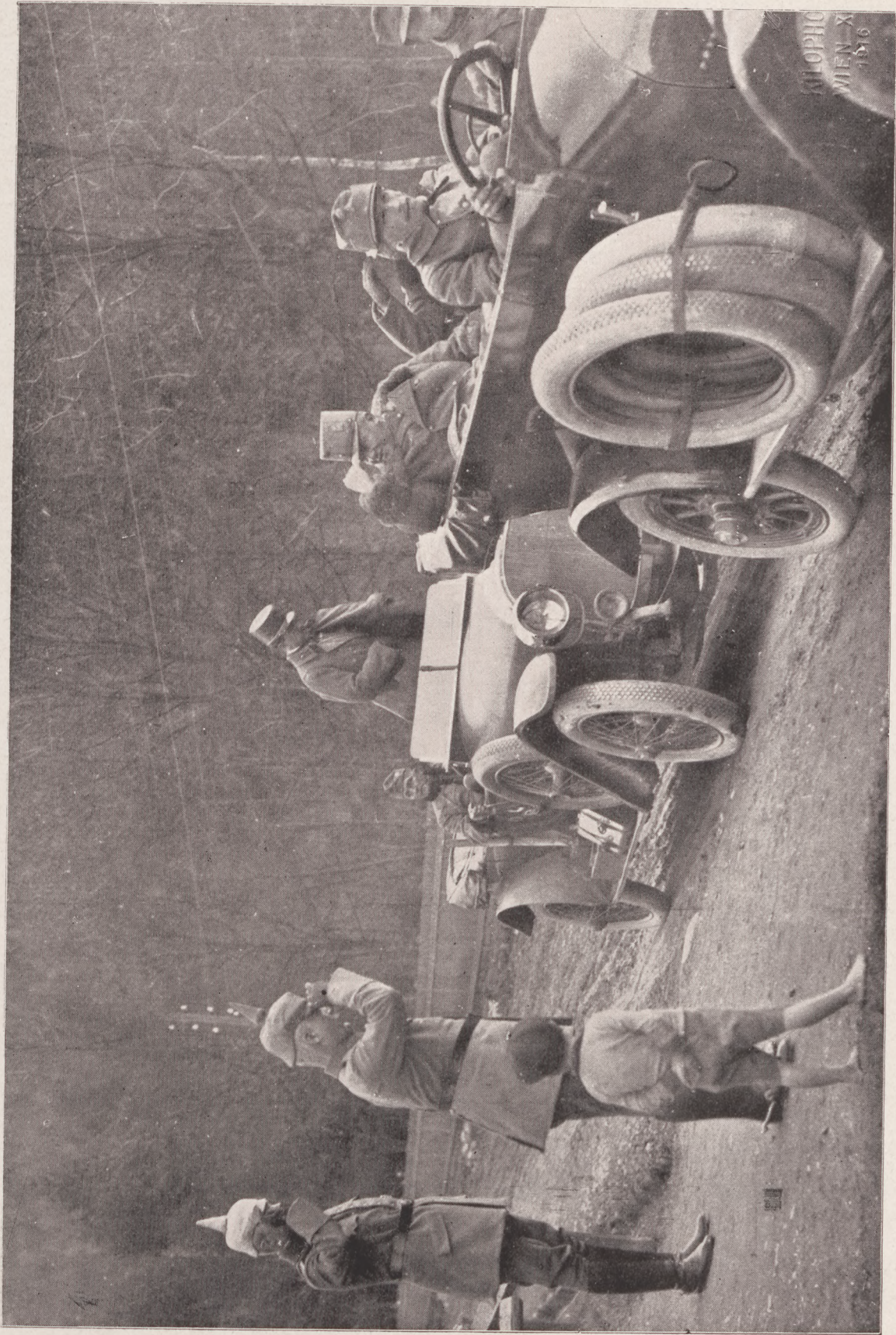
Régiségek, szönyegek, műtárgyak.

Budapest,

IV., Deák-tér 4. — Telefon 6—76.

Szombathely.

Sopron

Kövess vezéreztredes távozása egy német hadsereg-csoport parancsnokságáról.

A Társaság

ÜNNEPI SZÁMA:

A KIRÁLYNÉ

Zita királyné Ófelsége legmagasabb születésnapja alkalmából megjelenik május havában. Fél száz oldalon, albumszerű, diszes kiadásban készül. Szövegrészét elsőrangú írók írják. A cikkek illusztrációja

TÖBB MINT 70 MŰVÉSZI KÉP

A királyné gyermek- és leánykori összes fényképfelvételei. Fotografiák a királyné menyasszony korából, esküvői felvételek, koronázási képsorozat. Schwarzau, Laxenburg, Warholz, Pianore és Hötzendorf kastélyok képsorozata, berendezések, termek stb. Művészi, gyönyörű emlék. A műpapíron készülő ünnepi számot a lap előfizetői ingyen kapják. Nem előfizetőkre szére ára franko, kartonborítékban küldve 1 korona 50 fillér, postautalványon előre megrendelhető *A Társaság* kiadóhivatalában, Budapest, IV., Reáltanoda-utca 18. Rendelések csak e hó végéig fogadtatnak el.

Női kalap

állandóan több ezer darab van raktáron. Leánykalapokból és gyászkalapokból nagy választék. Átalakítást legszebb kivitelben készít.

Női kalapgyár

Budapest,
VII. ker., Károly király-ut 9.
= (Hadik-palota.) =